

Sesiunea națională de comunicări științifice „Theodor Aman și epoca sa”, organizată de Institutul de Istoria Artei „George Oprescu”, s-a desfășurat între 6–7 octombrie 2011, la București. Remarcăm tratarea interdisciplinară a temei propuse, lucrările incluzând contribuții de istorie a artelor plastice, a învățământului, a istoriei minorităților. Dintre comunicările prezentate remarcăm analiza Ruxandrei Dreptu (Universitatea „Spiru Haret”), *Theodor Aman, pictorul povestitor*, asupra simbolurilor ascunse sub ochii privitorului din picturile lui Theodor Aman. Cercetătoarele de la Muzeul Național Brukenthal, Iulia Mesea (*Contemporanii lui Theodor Aman. Theodor Glatz la Sibiu – mijlocul și a doua jumătate a secolului al XIX-lea*) și Maria Ordeanu (*Carl Dörschlag și arta modernă din Transilvania*), precum și Boros Judit (*Pictori maghiari la Paris în a doua jumătate a secolului al XIX-lea*) au vorbit despre contemporanii lui Theodor Aman din Transilvania și Ungaria, subliniind formația asemănătoare (sub influența artei occidentale) dintre pictorii din Europa centrală și de sud-est.

Daniela Bușă (Institutul „Nicolae Iorga”) și Mihai Sorin Rădulescu (Universitatea din București) au completat imaginea epocii lui Theodor Aman prin aducerea în discuție a transformărilor moderne înregistrate în mediul urban românesc (*Bucureștii mijlocului de veac XIX. Aspecte de urbanizare surprinse în literatura de călătorie*), respectiv, prin clarificări genealogice asupra familiei artistului (*Despre generalologia Anei Aman*).

Discuții interesante a generat comunicarea Ruxandei Beldiman (Institutul „George Oprescu”), *Despre un portret al principelui Carol I*, aflat în colecțiile Muzeului Peleş, pictură care, dincolo de valoarea artistică, suscită un interes deosebit prin necesitatea de a identifica corect clădirile prezentate în fundal, printr-o fereastră deschisă, drept ctitorii princiare.

Comunicările și discuțiile au fost inspirat completate de o expoziție specială, *Theodor Aman, desinator*, precum și de o vizită la mormântul pictorului, aflat la cimitirul Șerban Vodă.

Bogdan Popa

Cele două războaie balcanice izbucnite în urmă cu o sută de ani, în 1912 și 1913, considerate unanim drept preludiu al primei conflagrații mondiale, au constituit prin implicații, circumstanțele în care s-au produs și aria de desfășurare, momente de o deosebită importanță atât pentru spațiul balcanic în sine, cât și pentru întreaga Europă. Conflictele au pus încă o dată în evidență realități și contradicții ale zonei, de la incompleta desăvârșire a statelor naționale, la tensiuni între statele balcanice cu aspirații contradictorii, până la interese și rivalități ale puterilor europene. În pofida consecințelor diplomatice pentru părțile implicate, a modificărilor politico-teritoriale ce au constat în rectificarea unor frontiere, trasarea altora în contextul apariției unui stat nou și în restrângerea până la desființare a posesiunilor otomane, războaiele balcanice nu au oferit o soluție pentru toate problemele zonei. Suferința popoarelor din regiune a arătat că războaiele nu au adus nici un avantaj pentru națiunile regiunii, iar unele probleme nu sunt pe deplin rezolvate nici astăzi.

La împlinirea unui secol de la declanșarea războaielor balcanice, Universitatea din Kırklareli (Turcia) a organizat, în perioada 10–13 mai a.c., la Istanbul, simpozionul internațional intitulat „The Centenary of Balkan Wars”. Manifestarea, desfășurată sub patronajul municipalității, a reunit 78 de specialiști: istorici, politologi, sociologi, cercetători ai relațiilor internaționale, dintre care 30 din țările balcanice. Au participat cercetători din: Albania, Bosnia și Herțegovina, Bulgaria, Grecia, Macedonia, România, Serbia, dar și din Israel și Japonia. Restul participanților au fost cadre didactice și cercetători din Turcia, de la universitățile Kırklareli, Istanbul, Ankara, Izmir, Edirne, Samsun, Bolu. Lucrările simpozionului s-au desfășurat în incinta Grand Cevahir Hotel & Convention Center, locație destinată să găzduiască evenimente de amploare, date fiind dotările de care dispune. Limbile oficiale au fost engleza și turca.

„Studii și materiale de istorie modernă”, vol. XXV, 2012, p. 181–184